

BENEDICTE C. CLAUS

CRIMIBOOK:

DE WACHT KAMER

SCAN ME

CrimiBox®

Stap in deze interactieve detective
en ga op zoek naar de moordenaar

Benedicte C. Claus

Crimibook
DE
WACHTKAMER

Stap in deze interactieve detective
en ga op zoek naar de moordenaar

CRIMIBOX

KOSM • S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud

7	PROLOOG
11	N – vrijdag 8 juli 2022
31	uit het dagboek Esther Degroot 5/7/22 - 8/7/22
39	Z – vrijdag 15 juli 2022
58	uit het dagboek Esther Degroot 9/7/22 - 15/7/22
67	D – vrijdag 22 juli 2022
87	uit het dagboek Esther Degroot 16/7/22 - 22/7/22
97	M – vrijdag 29 juli 2022
112	uit het dagboek Esther Degroot 23/7/22 - 29/7/22
131	W – vrijdag 5 augustus 2022
146	uit het dagboek Esther Degroot 30/7/22 - 5/8/22
161	V – vrijdag 12 augustus 2022
181	uit het dagboek Esther Degroot 6/8/22 - 12/8/22
193	J – vrijdag 19 augustus 2022
215	uit het dagboek Esther Degroot 13/8/22 - 19/8/22
223	L – vrijdag 26 augustus 2022
252	uit het dagboek Esther Degroot 20/8/22 - 26/8/22
255	EPILOOG – vrijdag 29 september 2022
261	DANKWOORD

*Voor iedereen die wacht, maar zoveel liever
zou willen kunnen verwachten...*

crimibook cri·mi·book /krimibuk/
(het; zelfstandig naamwoord; meer-
voud *crimibooks*)

1 interactief boek waarbij de lezer door middel van QR-codes deel kan nemen aan het onderzoek en toegang krijgt tot informatie en gesprekken die meer diepgang aan het verhaal geven.

PROLOOG

Beste XIII,

Het was een gok, jou te vragen aan boord van De Metro te komen zonder je al behoorlijk te kennen. Een gok voor mij om het te vragen, een gok voor jou om het te doen, maar wat mij betreft bleek het een heel goede gok. Ik mag hopen dat jij er ook zo over denkt.

Er ligt opnieuw een mysterie op de plank, of daar lijkt het toch wel op. ‘Sporen naar de ontknoping’, dat is het motto van De Metro. Vorige keer heb je samen met de rest van het team een puike prestatie neergezet om een moord op te helderen die anders wellicht onopgelost was gebleven. Het was dankzij jouw speuren, jouw meedenken, jouw ómdenken dat de waarheid aan het licht kwam, zelfs al was een deel ervan minder dan welriekend.

Ik hoop dat ik bij gelegenheid eens van je hoor wat jij ervan vindt dat onze successen niet publiekelijk gevierd worden. Maar al weet niemand anders dan wij dertien wie De Metro is, het feit blijft dat wij successen boeken. En ik ben er zeker van dat dat met het huidige vraagstuk niet anders zal zijn.

Ik zou zeggen: je weet de weg als je jouw vernuft en vastberadenheid ter beschikking wilt stellen, maar die weg heeft een extra kronkel gekregen.

Om onze anonimiteit volledig te kunnen waarborgen, moet ik elk van onze reisgenoten bij elk nieuw dossier vragen opnieuw in te loggen. Dus nadat je de QR-code hieronder gescand hebt, zal jou opnieuw gevraagd worden of je een nieuwe rit ziet zitten, en als je daar positief op antwoordt, kun je een nieuwe unieke cijfercode invoeren. Zodra dat achter

de rug is, zal deze cijfercode je toegang verschaffen tot elke bijeenkomst, dus onthoud hem goed! Vanaf dat moment word je uiteraard enkel nog aangesproken als XIII.

Zoals dat tijdens onze vorige samenwerking het geval was, komen we nog steeds maandelijks samen, op de tweede vrijdag van de maand. Vanaf nu om 20.00 uur, maar soms kan contact ook op andere momenten plaatsvinden.

Op verzoek van de iets minder technisch onderlegde leden in ons midden, heb ik achter de QR-code nog eens de hele uitleg gezet van hoe alles werkt. Dus mocht jij ook een opfrissing kunnen gebruiken, dan kun je daar zeker eens een kijkje nemen.

Hopelijk tot gauw!
Ik groet je met de grootste hoogachting,
Steppe Puthmater
'I'

<https://bit.ly/w8kamer>

N

VRIJDAG
8 JULI 2022

De ochtenden waren het ergst voor Mariame Seye. Ze slofte naar het raam, waar de hitte van de zon door de kieren van de luiken kwam, zelfs op dit vroege uur. Ze deed geen moeite zich te wassen. Het was zinloos, binnen een halfuur zou ze zich toch al in het zweet werken. Ze bond een doek rond haar haar, trok een uniform uit de stapel kleren die ze nog niet in de kast had gelegd en maakte koffie. Afgezien van het gepruttel uit de koffiekkan, was het muisstil in het appartement.

De deur naar de kamer van Kingston stond op een kier. Ze onderdrukte de neiging om naar binnen te gaan en op zijn bed te gaan liggen, haar neus in het kussen te steken dat nog naar hem rook, al was het al bijna twee jaar geleden dat hij er voor het laatst gelegen had. Ze probeerde zich voor te stellen hoe het nu voor hem was. Hij was zeker al een uur wakker, mogelijk was hij al op weg naar zijn werk in de wasserij. Haar hart brak bij het idee. Ze probeerde aan iets anders te denken.

Ze had nog een kwartier voor ze moest vertrekken naar de Clinica de la Esperanza. Met een zucht pakte ze het mandje met touwtjes en begon te vlechten. Ze had er geen zin in, maar ze wist dat het moest. Iedere avond zat ze op de Zeedijk klaar met haar stoeltje, haar kam en doos vol gekleurde elastiekjes en het bord met daarop alle haartooien die ze kon namaken geëtaleerd. Het meest winstgevend was het echter om gewoon een gekleurd koordje in de haren te bevestigen: vijf minuten werk, vijftien euro in de zak. Hoe meer koordjes, hoe meer keuze; hoe meer keuze, hoe meer klanten; hoe meer klanten, hoe meer geld. Mariame op de rekening van Kingston kon storten.

Haar handen gingen op de automatische piloot tot de koffie klaar was. Ontbijten deed ze niet, gaan zitten om de koffie op te drinken evenmin. Alles wat gezellig was of het leven aangener maakte, had ze twee jaar geleden opgegeven.

Ze pakte haar tas, vulde een waterfles en nam een rol koeken uit de kast; uit ervaring wist ze dat ze halverwege de ochtend honger zou krijgen en dit was de snelste manier om energie te krijgen.

Het was vier minuten wandelen van haar appartement naar de kliniek, waar ze om acht uur aan de slag ging. Zoals elke ochtend stond ze aan de achterdeur van de praktijk zonder iets opgemerkt te hebben van de weg die ze net had afgelegd. De Clinica de la Esperanza zag er aan de buitenkant uit als een doodnormaal woonhuis. Onder de bel hing een klein wit plaatje waarop de naam stond, maar dat was dan ook de enige indicatie dat hier een medische praktijk gevestigd was. Meer dan eens had Mariame zoekende vrouwen op straat de weg gewezen als zij na het einde van haar werkdag de praktijk verliet.

Op dit tijdstip was ze de enige die in het gebouw aanwezig was. Tussen acht en tien werd ze verondersteld alle plekken te poetsen waar de patiënten kwamen, en erna de laboratoria, koelcellen, de keuken en het archief. Er werd van haar verwacht dat ze uit het zicht bleef van de patiënten die vanaf tien uur naar de praktijk kwamen, maar dat vond ze helemaal niet erg. Sinds ze zonder haar enige zoon door het leven moest, voelde ze een soort van neerbuigende boosheid ten aanzien van de vrouwen in de wachtkamer. Ze dachten dat hun ellende voorbij zou zijn als de dokter waar ze van heinde en verre naartoe kwamen ervoor zou zorgen dat ze zwanger werden. Alsof hun zorgen voorbij waren als het kind er eenmaal was.

Mariame leegde de afvalbakken in de wachtkamer luider dan nodig was. Alles wat ze gedaan had in haar leven, elke baan, elke opoffering, elke zware tocht, alles had ze gedaan om Kingston een beter leven te kunnen geven. Maar toen hij negentien werd, de leeftijd waarop hij eindelijk een man was en kon beginnen haar te steunen, werd alles nog moeilijker dan het ervoor al was geweest.

De stofzuiger stootte hard tegen de kasten en muren, maar Mariame merkte het niet. Ze dacht aan het leven in Senegal,

toen zij en Kingston nog bij Maalik woonden. Hoe had ze ooit kunnen denken dat verhuizen naar Spanje al het leed dat ze had moeten verduren als vierde en jongste vrouw in het huishouden van haar man, zou oplossen? Nog altijd stuurde ze een deel van wat ze verdiende naar hem. Maar ze was niet vergeten hoe hij haar en Kingston had laten vallen toen Kingston veroordeeld werd, dus gaf ze hem enkel de helft van wat ze op de Zeedijk verdiende. Van haar andere job wist hij niet en daar voelde ze zich niet langer schuldig over.

De vloer in de wachtkamer was zelden vuil, maar toch dweilde ze hem dagelijks. Het gewoesj van de zwabber benadrukte de stilte na het lawaai van de stofzuiger, waardoor het geknars van de sleutel in de voordeur extra luid klonk.

Mariame keek met een frons op haar horloge. Vijf voor negen. Ze verwachtte niemand. Sinds Valentina twee weken geleden opgestapt was, zag ze geen levende ziel totdat de dokters om kwart voor tien arriveerden.

Voorzichtig om niet uit te glijden op de natte vloer trippelde ze naar de deuropening zodat ze kon zien wie er binnenkwam.

Een vrouw met een grote zonnebril en kastanjebruin haar stak haar hoofd om de deur. Ze schrok een beetje toen ze Mariame opmerkte, nam haar zonnebril af en glimlachte breed.

Het Spaans waarmee ze 'Hallo, ik ben Esther' zei, was duidelijk niet haar moedertaal.

Mariame reageerde nauwelijks. Zelf sprak ze verschillende talen, maar ze had geen behoefte om een gezellige babbel te beginnen met deze vrouw. Tegelijkertijd voelde ze onbehagen: de vrouw had weliswaar een sleutel, maar die kon ze gestolen hebben.

Mariame liep naar de keuken, waar ze haar tas had neergezet, pakte haar telefoon en belde dokter Visser.

Hij nam op bij de eerste rinkel en sprak haar zoals altijd in het Frans toe.

'Ah, Mariame, alles goed?'

Mariame snoof. 'Dokter, er is een vrouw in de praktijk. Ze heeft een sleutel.'

De dokter lachte. ‘Ja, dat is Esther, de nieuwe receptioniste. Trudie heeft je dat toch laten weten?’

Mariame sloot haar ogen. De dokter en zijn vrouw maakten om het minste ruzie en na een aantal ronduit onaangename ervaringen deed ze er alles aan om niet bij die ruzies betrokken te worden.

‘Huh, aha,’ zei ze, haar best doend om in het midden te laten of dat wel of niet gebeurd was. ‘Moet ik iets doen?’

‘Nee, ik heb Esther gisteren de rondleiding gegeven, dus ze weet perfect wat er van haar verwacht wordt.’

‘Oké, dat is goed,’ zei Mariame, terwijl ze weer richting de wachtkamer liep, waar ze aan het zwabberen was geweest.

‘Tot straks.’ De dokter klonk luchtig, maar Mariame meende toch enige ergernis te bespeuren.

‘Tot straks.’

Ze legde haar telefoon op een stoel in de wachtkamer en pakte de zwabber weer op. Ze was net klaar met het stuk achter de receptiebalie toen de vrouw in de deuropening verscheen.

Ze lachte en bleef staan. In wat haperend Frans zei ze: ‘Begrijp ik het goed dat Gerrit en Trudie je vergaten te vertellen dat ik kwam?’ Ze keek naar de telefoon die op de stoel lag en Mariame begreep dat ze het gesprek gevolgd had.

Ze knikte en ging verder met zwabberen.

De vrouw stapte met uitgestoken hand op Mariame af. ‘Ik ben Esther, en ik ga hier de komende twee maanden werken als receptioniste. Ik denk dat we elkaar dus elke dag gaan zien?’ Het klonk als een vraag, maar het was eerder een constatering.

Mariame veegde haar hand af aan haar uniform en spiegelde Esthers uitgestoken hand. ‘Mariame’ zei ze, de plichtmatigheid van het gebaar stond in schril contrast met Esthers uitnodigende vriendelijkheid.

Mariame had geen behoefte aan vrienden, geen behoefte aan uitnodigingen. Ze kwam hier om geld te verdienen, geld dat ze nodig had om het enige doel te vervullen dat haar leven nog had: haar zoon uit de gevangenis krijgen.

D

VRIJDAG
22 JULI 2022

Nazorg voorzien van alle patiënten van de Clinica de la Esperanza was Trudies verantwoordelijkheid. Het was iets wat haar na aan het hart lag, al betekende het dat een groot deel van haar dagen bestond uit het troosten van diep teleurgestelde mensen. Al vond een groot aantal single vrouwen de weg naar de kliniek om hun kinderwens in vervulling te laten gaan, het gros van de patiënten had een partner en die kwam meestal ook mee. De kliniek was elke dag van de week open, en elke vrijdag bereidde Trudie de komende week voor. Ze bekeek welke patiënten er een afspraak hadden, wie er al eerder waren geweest, wat de onderzoeken, ingrepen, behandelingen en hun respectieve uitkomsten waren geweest om zo iedere dame het gevoel te geven dat er om haar en haar unieke situatie gegeven werd.

Wat haar de energie gaf om haar job te doen, waren die paar mirakelbaby's die het levende bewijs waren van het feit dat de wetenschap tot zeer veel in staat was. Het grootste deel van de patiënten die de weg naar de kliniek vonden had van andere dokters te horen gekregen dat ze hun kinderwens beter konden opbergen. De redenen waren uiteenlopend, maar heel vaak ging het om dames die vanwege hun leeftijd of hun BMI niet werden toegelaten tot vruchtbaarheidsprogramma's, met de extra complicatie dat het sperma van hun partner van slechte kwaliteit was. Bij het opstarten van de kliniek had Gerrit heel weloverwogen besloten zich alleen op deze groep vrouwen te richten. Trudie had daar het hare van gedacht, maar ze zag het huwelijk als een instituut waarin 'choose your battles' een verstandige houding was. En vijf jaar geleden, toen de kliniek werd opgericht, was haar huwelijk één langgerekte koude oorlog waarin zij de meeste nederlagen leed.

Trudie liep naar de printer om de bundel die ze had afgedrukt op te halen. Het had zo'n droom geleken, toen Gerrit en zij el-

kaar tegenkwamen in het ziekenhuis waar hij stage liep en zij tewerkgesteld was als verpleegster. Een groter cliché bestond niet, dat zag ze zelf ook wel: de jonge verpleegster met de knappe dokter. Het was waar de doktersromannetjes bol van stonden. Ze had er eigenlijk nooit eerder bij stilgestaan dat romantische verhalen altijd eindigen op het moment dat het in het echte leven pas begint: na de romantische eerste kus, de hartstochtelijke romance of het sprookjeshuwelijk. Het was niet dat ze echt kon klagen over Gerrit of hun relatie. Hij behandelde haar altijd respectvol en was altijd goedgehumtst. Het was niet dat hij ooit fysiek aandrang of hardhandig was. Ruziemaken met hem lukte niet, want niets raakte hem echt. Ze betrapte zichzelf erop dat ze soms bijna wenste dat het omgekeerd was.

Hun relatie was snel gegaan, al leek dat op papier niet zo. Ze hadden er netjes meer dan drie jaar over gedaan om te trouwen, maar door het helse ritme aan stages en wachtdiensten die hij voor zijn opleiding moest doen, in combinatie met haar wisselende shifts, zagen ze elkaar eigenlijk niet zo heel veel. Ze waren een stel geworden aan het einde van zijn stage op haar afdeling en twee weken later zat hij al voor drie maanden in een ziekenhuis aan de andere kant van het land. Hierdoor ontwikkelde hun contact zich voornamelijk telefonisch verder.

Als ze elkaar dan eindelijk troffen na twee of drie weken, waren beiden – of in ieder geval hij – zo vreselijk uitgeput dat er in bed vooral geslapen werd. Trudie vond dat niet zo heel erg. Ze vond haar nieuwe liefde heel aantrekkelijk, maar had zelf geen grote behoefte aan een relatie die te sterk gefocust was op het seksuele. Dat zij en Gerrit elkaar daar ook in vonden kwam dus goed uit, temeer omdat ze op alle andere vlakken heel goed matchten. In tegenstelling tot haar vorige liefjes ging Gerrit bijvoorbeeld heel graag met haar en haar vriendinnen mee op stap. Iedereen mocht hem. Hij was grappig en makkelijk in de omgang – wat viel er verder nog te wensen?

Omdat hij voor zijn stages ook een aantal keer naar het buitenland moest, gingen ze pas echt samenwonen na hun huwe-

lijk. Gerrit had een plaats gekregen in het opleidingsprogramma van een gerenommeerde fertiliteitskliniek een flink eind bij haar werk vandaan. Desondanks hadden ze besloten te gaan samenwonen in haar appartement. Ze had er enorm naar uitgekeken. Ze verlangde naar het hechte gevoel van samen een leven opbouwen, van blij zijn met elkaars gezelschap, en ook bij de banale zaken, zoals samen de afwas doen of naast elkaar je tanden poetsen voor het slapengaan. Ze verlangde naar het gevoel hem te 'hebben' in plaats van hem af en toe als gezelschap aan haar zijde te zien voor een uitstap, etentje of fuif.

Op de een of andere manier veranderden het huwelijk en het samenwonen echter niet erg veel aan hun relatie. Al heel snel stelde Gerrit voor dat hij doordeweeks zou blijven overnachten in de kamer die het ziekenhuis ter beschikking stelde voor artsen die in de wacht zaten. En in de weekends was er altijd zoveel gepland dat van banale momenten samen niet zoveel terecht kwam. Soms kwam hij zelfs helemaal niet thuis.

Klaarkomen deed hij ook nauwelijks, en dat werd een probleem toen Trudie de leegte van haar relatie dacht te kunnen vullen met een baby. Je hoeft natuurlijk geen fertiliteitsarts te zijn om te weten dat die baby er niet zou komen zonder Gerrits bijdrage, dus schafte Trudie een heel arsenaal verleidelijke outfits aan, in de hoop zijn aandacht en bijdrage te kunnen bemachtigen. Het was niet dat hij haar ronduit afwees, maar op de een of andere manier slaagde ze vaker niet dan wel in haar verleidingspogingen.

Als ze met hem probeerde te praten over haar behoeften op mentaal, fysiek en moederlijk vlak, veranderde hij vakkundig van onderwerp.

Op die manier gingen ze zo jaren door, jaren waarin zij bleef proberen. Proberen te praten, proberen dichterbij te komen, proberen zwanger te worden. Als ze op die tijd terugkeek, kon ze zich niet herinneren hoe ze dat zo lang had kunnen volhouden.

Er begonnen kleine scheurtjes in haar geloof en doorzettingsvermogen te komen rond hun tiende huwelijksverjaardag. Ze

was 33, getrouwd met een man die als autoriteit werd gezien op het gebied van fertiliteitsproblemen, maar zelf had ze nog nooit een zwangerschapstest afgenomen omdat ze in die dertien jaar niet eenmaal seks gehad hadden op een moment waarop ze in verwachting had kunnen raken.

Op een feestje bood iemand haar een sigaret aan, en al wist ze dat Gerrit een grondige afkeer had van roken én rokers, en al had ze jaren daarvoor heel veel moeite moeten doen om te stoppen, ze had de sigaret aangenomen. Eentje werd er drie en een halve maand later zat ze weer op een pakje per dag. Toen hij ontdekte dat ze weer was gaan roken, was hij ontploft. De eerste keer in dertien jaar dat ze hem boos had gezien. Dat ze het gevoel had dat ze ertoe deed. Ze had hem voor de voeten gegooid dat ze onmiddellijk zou stoppen als hij zou toezeggen ter plekke een kind bij haar te verwekken.

Ze beseftte dat haar gedachten inmiddels zo ver waren afgedwaald, dat ze eigenlijk opnieuw moest beginnen met de gegevens op de verschillende lijsten met elkaar te vergelijken. Ze besloot eerst een pauze in te lassen. Bij de achterdeur stak ze een sigaret op en inhaleerde diep. De herinnering kwam niet iedere keer naar boven als ze rookte, maar toch wel vaak – hoe zijn boosheid onmiddellijk was bedaard toen ze een kind eiste en dat hij haar toen doodleuk vertelde dat hij dat niet ambieerde. Als ze per se wilde roken, dan moest ze dat maar doen, maar wilde ze haar schadelijke gewoonte dan wel buiten het huis houden? En dat was dat.

In de daaropvolgende jaren was ze het gesprek talloze keren opnieuw begonnen, maar meer dan dat hij zichzelf niet als een vader zag had ze niet uit hem gekregen. Eenmaal had ze hem gefrustreerd toegeroepen dat ze niet begreep waarom een man die zelf geen kind wilde verwekken er zijn beroep van had gemaakt. Daarop had hij rustig geantwoord dat het mysterie en het technische aspect van de wetenschap rondom de bevruchting hem boeiden, niet het feit dat daar dan ook het ouderschap op volgde.

Crimibook: De wachtkamer is een interactieve detective waarin je als lezer wordt uitgedaagd om de moordenaar te ontmaskeren.

Esther Degroot aanvaardt een job als receptioniste van een fertiliteitskliniek in een Spaans gehucht waar nooit iets gebeurt. Behalve dan de moord op Aaron Hofman, twee jaar geleden, waarvoor Kingston Diallo veroordeeld werd. Kingstons moeder, een collega van Esther, blijft zijn onschuld volhouden. Tot Esthers onbehagen begint ook bij haar het gevoel te groeien dat hier wellicht meer aan de hand is, en dat als ze het bij het rechte eind heeft, haar eigen leven zelfs in gevaar is.

Inclusief online omgeving waarin je op zoek kunt gaan naar extra bewijslast om zelf tot de oplossing te komen.

BENEDICTE C. CLAUS (1975) studeerde Rechten en Criminologie. Ze maakte carrière in de advocatuur, bij justitie en in het bankwezen. Toch kon ze de lokroep van haar grote liefde, het geschreven woord, niet weerstaan.

***De wachtkamer is het los te lezen vervolg op *Hondenlevens*.
Lezers daarover:***

‘Een echte belezenis.’ – Blog Gewoon E

‘Een fantastisch boek. Door de verschillende QR-codes te scannen word je zelf een speurneus en kom je meer achtergrondinformatie te weten.’ – De boekenkast

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
M•S**

NUR 330

Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen

CrimiBox®